

OPENBAAR MINISTERIE

College van procureurs-generaal
Voorzitter

Postbus 20305, 2500 EH Den Haag

Ministerie van Justitie en Veiligheid
Directie Wetgeving
Postbus 20301
2500 EH 'S-GRAVENHAGE

Prins Clauslaan 16
2595 AJ Den Haag
T +31 88 699 11 00
www.om.nl

Datum 11 december 2025
Onderdeel Afdeling Kwaliteitontwikkeling, advisering en toetsing
Ons kenmerk PaG/KOAT/20041
Uw kenmerk 6679047
Onderwerp Advies inzake implementatie richtlijn bestrijding
geweld tegen vrouwen

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden.

Geachte (...),

Op 19 september heeft u namens de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid en mede namens de staatssecretaris Langdurige en Maatschappelijke zorg het College van procureurs-generaal (hierna: College) verzocht te adviseren over het wetsvoorstel ter implementatie van de EU-richtlijn ter bestrijding van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (2024/1385). Voor het College is met name van belang dat met het wetsvoorstel enkele nieuwe strafbaarstellingen worden toegevoegd aan het Wetboek van Strafrecht, de strafmaxima voor bepaalde strafbare feiten worden verhoogd en de rechtsmacht voor bepaalde strafbare feiten wordt uitgebreid. Ook is van belang dat de bepalingen over het slachtoffer in het Wetboek van Strafvordering worden aangepast.

Doel: theorie en praktijk

Het doel van de EU-richtlijn ter bestrijding van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (hierna: richtlijn) is "te voorzien in een alomvattend kader voor de doeltreffende voorkoming en bestrijding van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld" (overweging 1 preambule richtlijn en artikel 1 richtlijn). Het College onderstreept het belang van het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld. Het strafrecht kan als ultimum remedium daaraan een bijdrage leveren door de opsporing en vervolging van gepleegde geweldsmisdrijven. Daarnaast bestaan er strafvorderlijke mogelijkheden voor het treffen van beschermingsmaatregelen om nieuwe geweldsmisdrijven te voorkomen. Het openbaar ministerie werkt samen met de politie, Veilig Thuis, de reclassering en de Raad voor de kindbescherming, onder meer in de aanpak

Veiligheid Voorop!, om – binnen de eigen taken en bevoegdheden – vroegtijdig en snel een veilige situatie te realiseren. In de memorie van toelichting wordt ook verwezen naar deze aanpak. Het College benadrukt dat de overheid, zowel landelijk als decentraal, aan zorgorganisaties, zoals Veilig Thuis en de in het wetsvoorstel genoemde 'ondersteuningsdienst', op structurele basis voldoende middelen ter beschikking dient te stellen om het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen in de praktijk vorm te kunnen geven. De praktijk is vooral gebaat bij een goede en consequente uitvoering van reeds gemaakte plannen en minder bij nieuwe rechten op papier.

Implementatie van strafbare gedragingen

Het wetsvoorstel bevat de implementatie en uitwerking van een EU-richtlijn. Daarmee is de noodzaak van de strafbaarstelling van de in de richtlijn genoemde gedragingen gegeven. Het wetsvoorstel bevat voorstellen om het Wetboek van Strafrecht aan te vullen met specifieke zinsneden en zelfs met nieuwe strafbaarstellingen die slechts op zeer specifieke gedragingen zien. Hoewel het College begrip heeft voor de uitdagingen die de implementatie van een EU-richtlijn met zich meebrengt, wil het toch uitspreken dat andere wetstechnische keuzes denkbaar waren geweest. De strafbaarstelling van gedragingen zoals in het nieuwe artikel 266a Sr: "een ander opzettelijk met behulp van een geautomatiseerd werk en in vereniging met anderen in het openbaar beledigen indien daarvan ernstige benadeling van de gezondheid van die ander te duchten is" is dermate specifiek dat er naar verwachting slechts zelden voor kan worden vervolgd. In de gevallen dat dit wel mogelijk is, zullen alternatieven bovendien makkelijker te bewijzen zijn en dus in de regel de voorkeur verdienen. Daarmee is de toegevoegde waarde van deze strafbaarstelling zeer gering. De strafbaarstelling staat in sterk contrast met de generieke strafbaarstelling van 'belediging' die juist "hetzij in het openbaar mondeling of bij geschrift of afbeelding, hetzij [in iemands] tegenwoordigheid mondeling of door feitelijkheden, hetzij door een toegezonden of aangeboden geschrift of afbeelding" kan plaatsvinden, en geen specifiek gevolg vereist. De voorliggende uitwerking daargelaten adviseert het College de staatssecretaris om al bij de totstandkoming van nieuwe EU-instrumenten nadrukkelijk aandacht te vragen bij de EU-wetgever voor de implementeerbaarheid van EU-regels. Niet alleen leiden strafbaarstellingen voor zeer specifieke gedragingen tot een onoverzichtelijk en moeilijk te hanteren wetboek, het brengt ook onnodige kosten met zich mee door het opstellen en faciliteren in systemen van strafbaarstellingen die zelden worden gebruikt.

Ondersteuning van slachtoffers en opsporingsonderzoek

Met het wetsvoorstel wordt voorgesteld de bepaling over de bejegening van slachtoffers (artikel 51aa) in het Wetboek van Strafvordering aan te passen. Voorgesteld wordt om artikel 51aa, derde lid Sv een grondslag op te nemen om in

een algemene maatregel van bestuur (meer in het bijzonder het Besluit slachtoffers van strafbare feiten) nadere regels te stellen over de individuele beoordeling van slachtoffers. Nieuw is dat daarbij niet alleen beschermingsbehoeften maar ook ondersteuningsbehoeften dienen te worden onderkend. Ook kunnen in deze algemene maatregel van bestuur voorschriften worden gegeven over "de doorverwijzing naar gezondheidswerkers of ondersteuningsdiensten die gespecialiseerd zijn in het verlenen van bijstand bij het verzamelen van bewijs" en over "de individuele ondersteuningsbehoeften van de personen die van het slachtoffer afhankelijk zijn". In aanvulling hierop wordt ook voorgesteld de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 aan te passen. Daarin wordt onder meer een hoofdstuk (hoofdstuk 4a) opgenomen getiteld 'centra slachtoffers seksueel geweld'. De 'ondersteuningsdienst voor slachtoffers van seksueel geweld', zoals het in de tekst van artikel 4a.1.1 wordt genoemd, dient onder het gezag van de burgemeester en wethouders onder meer te voorzien in "klinische behandeling van slachtoffers van verkrachting, met inbegrip van bijstand bij het bewaren en documenteren van bewijsmateriaal" en in "medisch en forensisch onderzoek ten behoeve van slachtoffers van seksueel geweld".

Het College verzoekt de staatssecretaris om bij de implementatie van EU-richtlijnen, zoals de onderhavige richtlijn, zoveel mogelijk aan te sluiten bij de uitgangspunten van het Nederlandse strafrecht en bij de verdeling van bevoegdheden tussen organisaties. Ook als daarmee wordt afgeweken van de letterlijke formuleringen in de richtlijn. Het openbaar ministerie is in Nederland belast met de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde. Hiertoe heeft de officier van justitie onder meer het gezag over de opsporing, in welk kader bewijzen van strafbare feiten worden verzameld. Bij het nemen van beslissingen over de opsporing en vervolging houdt de officier van justitie rekening met de belangen van slachtoffers, en kan de officier van justitie maatregelen vorderen of opleggen om het slachtoffer te beschermen tegen nieuwe strafbare feiten. Ook de politie heeft de taak om strafbare feiten op te sporen, bewijsmateriaal te verzamelen en slachtoffers te beschermen tegen gevaar. Het openbaar ministerie is echter geen zorgorganisatie of hulpverleningsinstantie. De politie is dat slechts voor wat betreft het in de woorden van artikel 3 Politiewet 2021 gaat om 'het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven'. Voor zorg- en hulpverlening zoals bedoeld in dit wetsvoorstel zijn andere organisaties opgericht, zoals Veilig Thuis en Slachtofferhulp Nederland en mogelijk de in de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 genoemde 'ondersteuningsdienst'. Het openbaar ministerie en de politie hebben niet de bevoegdheden, capaciteiten, kennis en kunde om aan zorg- en hulpverlening te doen. Net zoals zorg- en hulpverleners niet de bevoegdheden, capaciteiten, kennis en kunde hebben om strafbare feiten op te sporen en 'bewijsmateriaal' te verzamelen.

Het College acht het daarom zonder meer onwenselijk als de politie en het openbaar ministerie zouden worden belast met het beoordelen van de specifieke ondersteuningsbehoeften van slachtoffers, en zelfs met de beoordeling van de ondersteuningsbehoeften van de personen die van het slachtoffer afhankelijk zijn. Als gezegd zijn het openbaar ministerie en de politie belast met de strafrechtelijke handhaving, en zijn zij geen zorg- of hulpverleners. Het College verzoekt de ondersteuningstaken en –verantwoordelijkheden in handen te leggen van zorgverleners, hulporganisaties en ondersteuningsorganisaties. Vanzelfsprekend is het openbaar ministerie bereid om slachtoffers te informeren over het bestaan van deze organisaties. Het openbaar ministerie kan slachtoffers, hun familieleden en personen die van slachtoffers afhankelijk zijn naar deze organisaties doorverwijzen via algemene informatiekkanalen en op het moment dat er contact is. Op zichzelf staat de voorgestelde wetswijziging van artikel 51aa, derde lid Sv niet in de weg aan het toebedelen van de beoordeling van ondersteuningsbehoeften aan een zorg- of hulpverlener. Wel staat nu nog in artikel 10 van het Besluit slachtoffers van strafbare feiten dat 'de opsporingsambtenaar' zorgdraagt voor de individuele beoordeling van beschermingsbehoeften. Het toebedelen van de beoordeling van ondersteuningsbehoeften aan zorg- of hulpverleners vergt dus een andere uitwerking in het Besluit slachtoffers van strafbare feiten.

Het College pleit in het licht van de benodigde wijzigingen van het Besluit slachtoffers van strafbare feiten voor een brede en algemene herbezinning van de wijze waarop de individuele beoordeling van de beschermingsbehoeften én ondersteuningsbehoeften moet worden uitgevoerd. Deze taak is nu toebedeeld aan 'de opsporingsambtenaar', maar kan wat betreft het College beter worden uitgevoerd door een ondersteuningsdienst. De ondersteuningsdienst zou vervolgens bij de politie en het openbaar ministerie kunnen aangeven wat de beschermingsbehoeften (en eventueel ondersteuningsbehoeften) van het slachtoffer zijn – zodat daar waar mogelijk in het kader van de opsporing en vervolging rekening mee kan worden gehouden. De ondersteuningsdienst kan slachtoffers naar zorgverleners, hulporganisaties en andere ondersteuningsorganisaties verwijzen als het slachtoffer belang heeft bij ondersteuning.

Even zo goed acht het College het wenselijk dat de verzameling van 'bewijsmateriaal' zoveel mogelijk in handen is van opsporingsambtenaren of deskundigen, zoals forensisch artsen, die in opdracht van de politie of het openbaar ministerie onderzoek uitvoeren. Daarom dient er een onderscheid te worden gemaakt tussen wat nu in het voorgestelde artikel 51aa, derde lid, onderdeel d Sv nog samen wordt genomen: verlenen van bijstand en verzamelen van bewijs. Het College acht het bovendien niet wenselijk dat in het voorgestelde artikel 4a.1.1, tweede lid Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 het college

van burgemeester en wethouders verantwoordelijk wordt gemaakt voor 'het bewaren en documenteren van bewijsmateriaal' door een 'ondersteuningsdienst' of voor 'forensisch onderzoek'. Dit zijn bij uitstek taken van de politie. Van een 'ondersteuningsdienst' mag dan ook worden verwacht dat voor zover het gaat om de opsporing van strafbare feiten het slachtoffer wordt doorverwezen naar de politie. Een dergelijke verplichting zou wat betreft het College in de plaats dienen te komen van de generieke samenwerking, zoals nu wordt voorgesteld in artikel 4a.1.1, derde lid. Voor zover een 'ondersteuningsdienst' bewijzen van strafbare feiten verzamelt, dienen zij – zoals thans ook gebruikelijk is – dit bewijsmateriaal onverwijld te verstrekken aan de politie die het verder kan bewaren en documenteren. Deze plicht zou moeten worden vastgelegd in het wetsvoorstel. Voor zover door een 'ondersteuningsdienst' forensisch onderzoek wordt gedaan, dient hieraan een bevel van de officier van justitie of opdracht van de politie ten grondslag te liggen. De opsporing van strafbare feiten geschiedt ingevolge artikel 148 Sv immers onder het gezag van de officier van justitie. Deze gezagsverhouding zou moeten blijken uit het wetsvoorstel.

Personen die van het slachtoffer afhankelijk zijn

In het voorgestelde artikel 51aa, derde lid, onderdeel e Sv wordt een nieuw begrip geïntroduceerd: "personen die van het slachtoffer afhankelijk zijn". Dit begrip wordt in de wet niet gedefinieerd. De vraag rijst daarmee wat precies met dit begrip wordt bedoeld en hoe dit begrip zich verhoudt tot alle andere begrippen die een groep personen aanduiden die in brede zin door een strafbaar feit zijn getroffen. Voorop gesteld wordt daarbij dat de introductie van een nieuw begrip het reeds bestaande complexe samenstel van definities voor deze groep, zoals slachtoffer, benadeelde partij, rechtstreeks belanghebbende, spreekgerechtigde, nabestaande, familielid en naaste, nog verder compliceert.

In artikel 2, onder g richtlijn wordt 'afhankelijk persoon' gedefinieerd als "een kind van het slachtoffer of een andere persoon dan de dader of verdachte die deel uitmaakt van hetzelfde huishouden als het slachtoffer en aan wie het slachtoffer zorg en ondersteuning biedt". Uit de memorie van toelichting blijkt dat met persoon die van het slachtoffer afhankelijk is hetzelfde wordt bedoeld als afhankelijke persoon. Verwarrend is vervolgens dat dit in de memorie van toelichting gelijk wordt gesteld met 'familielid', zoals is opgenomen in artikel 2, onder b, Slachtofferrichtlijn (2012/29/EU) en in artikel 51a, eerste lid, onder b.¹ Het begrip familielid is echter niet hetzelfde als afhankelijke persoon – familielid is zowel ruimer (niet alle bloedverwanten maken deel uit van een huishouden) als beperkter (een vriend die wordt verzorgd is geen familielid). Als familielid hetzelfde zou zijn als afhankelijk persoon, had het in de rede gelegen hetzelfde

¹ Onder meer op p. 4 en 21.

begrip in het wetsvoorstel te gebruiken. Nu daar (terecht) niet voor is gekozen, is het echter noodzakelijk het begrip afhankelijk persoon / persoon die van het slachtoffer afhankelijk is nader te definiëren en toe te lichten.

Het College verzoekt in het wetsvoorstel de definitie van afhankelijk persoon uit de richtlijn over te nemen. In aanvulling verzoekt het College om in de memorie van toelichting nader toe te lichten hoe het begrip afhankelijk persoon / persoon die van het slachtoffer afhankelijk is zich verhoudt tot begrippen als 'familielid' en 'naasten' (zoals gedefinieerd in artikel 6:107 BW, waarnaar wordt verwezen in artikel 51f Sv). In aanvulling daarop acht het College het wenselijk dat – al vooruitlopend op de nog op te stellen wijziging van het Besluit slachtoffers van strafbare feiten – de staatssecretaris toelicht wat het betekent dat een afhankelijk persoon, inclusief bijvoorbeeld volwassen (niet-verdachte) partners, in beginsel altijd geacht worden een beschermingsbehoefte te hebben (artikel 16, achtste lid, richtlijn).

Een vraag die, eveneens vooruitlopend op de nog op te stellen wijziging van het Besluit slachtoffers van strafbare feiten, rijst, is in welke gevallen de beoordeling van de individuele ondersteuningsbehoeften van afhankelijke personen dient te worden uitgevoerd. Dit wordt niet duidelijk uit het wetsvoorstel en evenmin uit de richtlijn. In artikel 16, tweede lid, richtlijn staat ten aanzien van slachtoffers dat de individuele beoordeling wordt uitgevoerd "bij het eerste contact met de bevoegde autoriteiten of zo spoedig mogelijk nadat voor het eerst met hen contact is geweest". Dit is in Nederland ook het uitgangspunt. In de OM-Aanwijzing slachtoffers in het strafproces staat dat uitvoering wordt gegeven aan de slachtofferrechten vanaf het eerste moment dat het slachtoffer contact heeft met de opsporingsdiensten en het openbaar ministerie. Veelal is er echter geen (formeel) contact tussen een afhankelijke persoon en de politie. Het openbaar ministerie heeft dit contact, uitgezonderd de eventuele aanwezigheid van een afhankelijk persoon tijdens een slachtoffergesprek, al helemaal niet. Daarmee is het voor de politie en het openbaar ministerie onduidelijk voor welke afhankelijke personen de ondersteuningsbehoeften moeten worden onderkend. De politie en het openbaar ministerie zouden in de praktijk voor grote uitvoeringsproblemen worden geplaagd als wordt verwacht dat van elk slachtoffer de afhankelijke personen actief in kaart moeten worden gebracht.

Het College verzoekt gezien het voorgaande het startpunt voor de uitoefening van rechten door de afhankelijke persoon duidelijk vast te leggen in de wet of de nog op te stellen amvb. Het heeft daarbij nadrukkelijk de voorkeur bij afhankelijke personen een vergelijkbaar uitgangspunt te hanteren als bij slachtoffers, te weten: rechten kunnen worden uitgeoefend nadat de afhankelijke persoon nadrukkelijk in die hoedanigheid in contact is geraakt met de opsporingsdiensten of het openbaar ministerie.

Afbakening nieuwe slachtofferrechten

De voorgestelde wijzigingen van artikel 51aa, derde lid, Sv zijn van toepassing op alle slachtoffers, ongeacht het strafbare feit waardoor de betreffende persoon schade heeft ondervonden. Hiermee lijkt de wetswijziging verstrekkender dan alleen het uitbreiden van "de rechten van slachtoffers van alle vormen van geweld tegen vrouwen of huiselijk geweld", waar de richtlijn ter bestrijding van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld gezien artikel 1, eerste lid, onder b, richtlijn betrekking op heeft. Weliswaar staat de verplichting om de individuele beoordeling uit te voeren om de specifieke beschermingsbehoeften van elk slachtoffer te onderkennen strikt genomen in artikel 10 Besluit slachtoffers van strafbare feiten, maar in de memorie van toelichting blijkt niet dat het voornemen bestaat om de individuele beoordeling met het oog op de onderkenning van de ondersteuningsbehoeften nader af te bakenen. De individuele beoordeling van slachtoffers om hun ondersteuningsbehoeften te onderkennen geldt daarmee vermoedelijk ook voor mannelijke slachtoffers van geweld en seksuele misdrijven en voor mannelijke en vrouwelijke slachtoffers van alle strafbare feiten, zoals vermogensdelicten, vernieling, belediging, bedreiging en verkeersmisdrijven.

Ook een nadere afbakening in het wetsvoorstel van de beoordeling van de individuele ondersteuningsbehoeften van personen die van het slachtoffer afhankelijk zijn ontbreekt. In de memorie van toelichting wordt hier evenmin over gesproken. Daarmee lijkt de beoordeling van de ondersteuningsbehoeften van afhankelijke personen ook te gelden voor personen die afhankelijk zijn van mannelijke slachtoffers van geweld en seksuele misdrijven en voor mannelijke en vrouwelijke slachtoffers van alle strafbare feiten, zoals vermogensdelicten, vernieling, belediging, bedreiging en verkeersmisdrijven.

Het College wijst erop dat de nieuwe verplichtingen tot de individuele beoordeling van slachtoffers en afhankelijke personen voor hun ondersteuningsbehoeften wel degelijk consequenties kunnen hebben voor de politie en het openbaar ministerie. De omvang van deze consequenties is afhankelijk van de afbakening van deze rechten en met name ook de organisatie aan wie deze taken worden toebedeeld. Uitgaande van de veronderstelling dat de individuele beoordeling van de ondersteuningsbehoefte dient te worden uitgevoerd door de politie, zijn de consequenties echter fors. Zelfs bij een beperkte uitleg van de nieuwe verplichtingen is dan moeilijk navolgbaar waarom in de memorie van toelichting wordt overwogen "dat geen uitbreiding van de taken (...) van de politie is beoogd". De individuele beoordeling van de ondersteuningsbehoeften, en met name ook de registratie van uitkomsten van deze beoordeling, vergen handelingen van de politie – en in een later stadium ook van het openbaar ministerie – ten opzichte van de handelingen die nu worden uitgevoerd. Daarmee

leidt dit wetsvoorstel voorzienbaar tot een uitbreiding van de taken en werkzaamheden van de politie en het openbaar ministerie.

Uitvoeringsconsequenties

Het openbaar ministerie zet zich in de huidige praktijk al in voor het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld. De verwachting is daarom dat de wijzigingen van het materiele strafrecht geen substantiële uitvoeringsconsequenties hebben voor het openbaar ministerie. Wel vereist het een eenmalige aanpassing van de systemen.

Het wetsvoorstel bevat nog geen uitwerking van de verplichtingen inzake de individuele beoordeling van slachtoffers en van het slachtoffer afhankelijke personen van hun beschermingsbehoefte en ondersteuningsbehoefte. Uit de memorie van toelichting valt echter wel af te leiden dat de staatssecretaris voornemens is de huidige regeling van artikel 10 Besluit slachtoffers van strafbare feiten waarin de individuele beoordeling van slachtoffers is toebedeeld aan 'de opsporingsambtenaar' uit te breiden, en daaraan zowel de ondersteuningsbehoefte van slachtoffers als de individuele beoordeling van afhankelijke personen toe te voegen. In dit advies is opgeroepen om hierin een andere keuze te maken. Op basis van het wetsvoorstel en de memorie van toelichting blijkt verder niet van een afbakening van de nieuwe rechten tot slachtoffers van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld. Daarmee lijken de rechten van toepassing te zijn op alle slachtoffers.

Uitgaande van uitbreiding van de taak van de individuele beoordeling door 'opsporingsambtenaren' bij alle slachtoffers én alle afhankelijke personen van deze slachtoffers, is voorzienbaar dat de gewijzigde individuele beoordeling forse consequenties gaat hebben voor het openbaar ministerie. In de praktijk wordt de individuele beoordeling primair uitgevoerd door de politie, en bouwt het openbaar ministerie daarop voort. De uitbreiding van de taken inzake de individuele beoordeling voor de politie betekent daarop voortbouwend ook een forse uitbreiding van de taken voor het openbaar ministerie. Op jaarbasis ontvangt het openbaar ministerie ruim 96.100 misdrijfzaken met een of meer slachtoffers. In al deze zaken zal het openbaar ministerie moeten gaan registreren of en, zo ja, welke ondersteuningsbehoeften het slachtoffer heeft. Vervolgens is onduidelijk wat er met die registratie moet gebeuren. Wordt van het openbaar ministerie verwacht dat er contact wordt opgenomen met de ondersteuningsorganisaties? Zo ja, met welke organisaties? Hebben het openbaar ministerie, en daarvoor de politie, een actieve rol bij de doorverwijzing? Als dat geval is, zal er eerst aan het slachtoffer toestemming moeten worden gevraagd om de persoonsgegevens van het slachtoffer – die zorginformatie kunnen betreffen en dus gevoelig kunnen zijn – te mogen verstrekken aan deze zorgorganisaties. Afhankelijk van de reikwijdte

van de verwachte werkzaamheden van het openbaar ministerie zijn de consequenties dus aanzienlijk tot zeer omvangrijk.

Uitgaande van de individuele beoordeling door opsporingsambtenaren zal het openbaar ministerie ook de beschermingsbehoeften en ondersteuningsbehoeften van afhankelijke personen moeten registreren. Het College merkt op dat deze personen op dit moment over het algemeen niet worden geregistreerd door het openbaar ministerie, aangezien hun gegevens voor het overige niet relevant zijn voor de opsporing en vervolging van strafbare feiten. De nieuwe verwerking van de persoonsgegevens door het registreren van afhankelijke personen om hun beschermingsbehoeften en ondersteuningsbehoeften te kunnen vastleggen, vergt dus een aanzienlijke uitbreiding van de administratieve belasting voor het openbaar ministerie, naast de extra registratie van de ondersteuningsbehoeften van de slachtoffers zelf. Het College kan, zonder kennis te nemen van het gewijzigde Besluit slachtoffers van strafbare feiten, geen precieze inschatting geven van de omvang van de te verwachten kosten, maar wijst erop dat er jaarlijks alleen al zo'n 26.300 zaken zijn die zien op geweldsmisdrijven en huiselijk geweldzaken met een vrouwelijk slachtoffer. In ieder geval in al die zaken zijn er aanzienlijke aanvullende registratiehandelingen te verwachten.

Het College wil tot slot nog benadrukken dat de ruimte om de wijzigingen die het gevolg zouden kunnen zijn van dit wetsvoorstel, en met name de uitwerking daarvan in het Besluit slachtoffers van strafbare feiten, te kunnen implementeren uitermate gering is. De veranderopgave waarvoor het OM zich in de komende jaren gesteld ziet is zowel complex als omvangrijk. De portfolio met wijzigingen in (werk)processen en IT die de komende jaren moeten worden gerealiseerd is inmiddels dusdanig overbelast dat het College de verwezenlijking van meer dan geringe aanpassingen in de processystemen van het OM voorafgaand aan de implementatiedatum van de richtlijn op dit moment niet kan garanderen, zeker niet wanneer daarbij koppelingen met systemen van ketenpartners, zoals de politie, gemoeid zijn. Het College wil hiermee nog eens onderstrepen dat de uitvoerbaarheid van de voorgestelde wettelijke regeling voor het OM in grote mate afhankelijk is van de aard en omvang van de werkzaamheden die voortvloeien uit de (mogelijk) beoogde uitbreiding van taken inzake de beoordeling van de ondersteuningsbehoeften van slachtoffers.

Hoogachtend,

M. Otte
procureur-generaal